

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بر توت برشت
فرستنده: نسترن نصرتی
۱۱ جنوری ۲۰۲۰

منظومه "به آیندگان"، که تا حدی جنبه اتوبیوگرافیک دارد، یکی از معروفترین سروده‌های برشت است. او زمانی که پادریز بود، این شعر را در سال ۱۹۳۹ در دنمارک سرود.

به آیندگان

راستی که در دوره تیره و تاری زندگی می‌کنم:
امروزه فقط حرف‌های احمقانه بی خطر هستند
اخم بر چهره نداشتن، از بی احساسی خبر می‌دهد،
و آن که می‌خندد، هنوز خبر هولناک را نشنیده است.
این چگونه زمانه ایست
که حرف زدن از درختان عین جنایت است
وقتی از این همه تباهی چیزی نگوئیم!
کسی که آرام به راه خود می‌رود گناهکار است
زیرا دوستانی که در تنگنا هستند
دیگر به او دسترس ندارند.
این درست است: من هنوز رزق و روزی دارم
اما باور کنید: این تنها از روی تصادف است
هیچ قرار نیست از کاری که می‌کنم نان و آبی برسد
اگر بخت و اقبال پشت کند، کارم ساخته است.
از قدیم گفته اند: بخور، بنوش و از آنچه داری بهره بگیر
اما چطور می‌توان خورد و نوشید
وقتی خوراکم را از دهان گرسنه ای گرفته ام
و به جام آبم تشنه ای مستحق تر است....

در دوران آشوب به شهرها آمدم
زمانی که گرسنگی بیداد می‌کرد.
در زمان شورش به میان مردم آمدم
و به همراهشان فریاد زدم.
عمری که مرا داده شده بود
بر زمین چنین گذشت.
خوراکم را میان سنگرها خوردم
خوابم را کنار قاتلها خفتم
عشق را جدی نگرفتم
و به طبیعت دل ندادم
عمری که مرا داده شده بود
بر زمین چنین گذشت.
در روزگار من تمام راهها به مرداب ختم می‌شدند
زبانم مرا به جلادان لو می‌داد
زورم زیاد نبود، اما امید داشتم
که برای زمامداران دردسر فراهم کنم!
عمری که مرا داده شده بود
بر زمین چنین گذشت...
آهای آیندگان، شما که از دل طوفانی بیرون می‌جهید
که ما را بلعیده است.
وقتی از ضعف‌های ما حرف می‌زنید
یادتان باشد
که از زمانه سخت ما هم چیزی بگوئید.
به یاد آورید که ما بیش از کفش‌های مان کشور عوض کردیم
و میدان‌های جنگ طبقاتی را با یأس پشت سر گذاشتیم،
آنجا که ستم بود و اعتراضی نبود.
این را خوب می‌دانیم:
حتی نفرت از حقارت نیز
آدم را سنگدل می‌کند.
حتی پرخاش به نابرابری هم
صدا را خشن می‌کند.
آخ، ما که خواستیم زمین را برای مهربانی مهیا کنیم
خود نتوانستیم مهربان باشیم.
اما شما وقتی به روزی رسیدید

که انسان یاور انسان بود
درباره ما
با رأفت داوری کنید!